

Bronislava Jakoubková

Ačkoliv mě na základní škole bavila zejména matematika a větné rozbory a až do poslední chvíle jsem si myslela, že ze mě bude paní učitelka, přesto jsem podlehla knihám a rozhodla se studovat na SOŠ v Luhačovicích, obor Informační studia a knihovnictví.

Při studiu jsem narazila na skvělé spolužáky (některé teď už knihovníky) s nimiž jsem dále ve studiu Knihovnictví pokračovala na Filozoficko-přírodovědecké fakultě v Opavě.

Poté jsem měla to štěstí, že jsem mohla rok strávit na Univerzitní knihovně v Olomouci, kde jsem v oddělení zpracování fondu katalogizovala knihy psané jazyky všech koutů světa – anglicky, německy, italsky, rusky, japonsky aj.

Od roku 2013 jsem pracovala v dospělém oddělení Knihovny BBB a od letošních prázdnin se se mnou můžete setkat v oddělení pro děti.

V knihovně BBB pracuje

od r. 2013

Oblíbený nápoj ke knize

Čaj, a to i v létě. Nejlépe meduňkový nebo mátový s citronem.

Nej poloha na čtení

Na tom nesejde, když vás kniha nadchne, tak ji čtete kdekoliv a jakkoliv.

Neřest

*Těch by bylo :) Nedochvilnost, roztěkanost, puntičkářství, filmy,...
A kde je otázka na ctosti? :)*

Chtěla jsi být vždycky knihovnicí? Kdo tě přivedl ke knihám?

Tady musím říct „ne“. Jako dítě jsem si prošla řadou vysněných povolání – od zpěvačky, přes malířku, paní učitelku až po vojačku (myslím, že se mi líbily ty uniformy :)). Postupně jsem zjistila, že by mě nejvíce bavila práce s dětmi (proto jsem moc ráda, že nyní s nimi můžu opravdu pracovat) a staršími lidmi. A když přišlo na lámání chleba, zcela mě uchvátila myšlenka práce s knihami. Ale nenechte se mýlit... Už jako dítě jsem milovala všechna knihkupectví a máma se marně snažila mě odtrhnout od regálů. A mám takový pocit, že tímto „neduhem“ trpím, stejně jako mnoho mých kolegyň, stále.

Spousta čtenářů si jistě všimlo, že jsi přesídlila z dospělého oddělení na dětské. Jak se změnila tvoje práce? Co děláš, když ráno rozsvítíš světla v pohádkovém království?

Abych pravdu řekla, tak v první řadě si oddechnu. Ony ty schody vám dají docela zabrat :) Samozřejmě si nezapomenu uvařit ranní čaj, odečtu knihy, které se vrátily z boxu, porovnáme fond a s kolegyňkou si sdělíme „zajímavosti a důležitosti“ z předešlého dne. Poté je to různé. Když nás čeká beseda s dětmi, tak se na ni musíme připravit, jinak plánujeme a organizujeme různé akce, besedy a soutěže. Má práce se změnila opravdu hodně a já věřím, že jen k lepšímu.

Je práce s dětmi natolik odlišná oproti dospělým čtenářům? Dovedou děti něčím překvapit? A ještě stále toužíš mít 5 dětí?

Mám obavy, že na tuto otázku ještě neznám správnou odpověď :) Dospělé oddělení má své kouzlo a mnohé čtenáře vítáme s radostí a moc rádi si je vyslechneme. V dětském oddělení je to ale opravdu jiné. Děti jsou mnohem otevřenější a tím pádem i různorodější. V dospělosti, kdy se člověk na veřejnosti moc neprojevuje, se tato různorodost trochu stírá.

Děti vás překvapují neustále – zejména svou upřímností.

A ještě jednou, ano, stále toužím mít velkou rodinu (znovu se mě zeptejte, až nějaké to děťátko mít budu :)

Jaký oblíbený žánr u dětí převládá?

Stejně jako jsou různé děti, jsou různé také žánry, po kterých prahnou. Ale jednoznačně můžu říct, že nejžádanější knihou je Deník malého Poseroutky.

Existuje nějaký profesní dotaz, který tě naprosto vytáčí?

Jsou 2 dotazy, které jsem neslychala dvakrát ráda: „Toto jste četla?“ a „O čem je tato kniha?“ I když bychom si přáli, aby to tak bylo, opravdu nezvládneme přečíst každou knihu, kterou máme v našem fondu.

Ve svém osobním volnu sáhneš spíše po dospělé či dětské knize?

To záleží na tom, v jakém jsem zrovna rozpoložení. Nyní sahám spíše po dětských knihách, ale o to víc mě přepadá chuť na tu největší klasiku :)

A když zrovna nečteš, co tě baví?

Momentálně se chystáš na stěhování do nového. Baví tě zařizování? Jaká byla první koupená věc?

Mám ráda dlouhé procházky, třeba s naším pejskem, ráda se kouknu na hezký film nebo si něco dobrého uvařím. Zařizování domečku mám teď spíše v hlavě, ale je to hezké realizovat si své představy.

První koupenou věcí byla žehlička, to už je asi 5 let zpátky, ale stále si vybavuji ten pocit, když jsem si řekla, že tohle je první věc do budoucího společného života :) A co se týče přítomnosti, tak to jsme si koupili vysavač.

Víme o tobě, že máš ráda dlouhé procházky a túry. Kde se ti nejvíce líbilo a kam by ses chtěla podívat?

Je tolik míst, které bych ráda viděla a prošla – Švýcarsko, Rakousko, Kanada (to už je opravdu jen sen) nebo prožít Svatojakubskou cestu. Letos v létě jsme vyrazili na trek po Slovensku, který se nám úplně nevydařil podle našich plánů. Myšlenka ale zůstala, a proto bychom ho rádi dokončili. Kdybych měla doporučit místo, kde se mi opravdu líbilo, tak by to bylo Slovinsko. Je to krásná země s naprosto fascinující a čistou přírodou.

V tomhle období se asi už na velké túry nechystáš. Čeká nás ale advent a ty jsi velmi věřící člověk. Jsou Vánoce tvým nejoblíbenějším katolickým svátkem? Jaké dodržíš tradice?

Vánoce mám opravdu moc ráda. Tak nějak žiji v představách, že lidé jsou milejší a vstřícnější. Všechno kolem voní a jakoby se připravuje... Mám ráda cestu na půlnoční, kdy před kostelem vyhrává trumpeta koledy a po ní si všichni přeji požehnané svátky. Křupání sněhu pod nohama a vločky ve světle lamp tmavých ulic. Mohlo by se říct, že již tradiční je u mě předsevzetí prožít advent v klidu a tichosti, které je ale stále pouhým předsevzetím. O Vánocích a čase adventním bych mohla vykládat ještě dlouho. Přesto mým nejoblíbenějším svátkem je velikonoční sobotní vigilie – nejen proto, jak nádherný je návrat zvonů z Říma.

Čtenářům doporučuji

WM. Paul Young – Chatrč :

(kde se tragédie střetává s věčností)

Co byste dělali, kdyby vám unesli dítě a poslední stopa by končila v osamocené chatrči uprostřed lesa? A co byste dělali, kdyby vám po nějaké době došel dopis, že v oné chatrči na vás čeká Bůh?

Ukázka z knihy:

Ušel po stezce sotva patnáct metrů, když ucítil, jak se zezadu kolem něj prohnal prudký závan teplého vzduchu. Ledové ticho prolomilo cvrlikání ptačího zpěvu. Cesta před ním rychle ztrácela svůj povrch ze sněhu a ledu, jako by ji někdo vysoušel fénem. Mack se zastavil a pozoroval, jak se všude kolem rozpouští bílý příkrov a na jeho místě raší svěží porost. Tři týdny jara proběhly před jeho zrakem během třiceti vteřin...

... Stanul před dalším dilematem. Co uděláte, jestliže dorazíte ke dveřím domu, nebo v tomto případě srubu, ve kterém je možná Bůh? Měli byste zaklepat? Dalo se předpokládat, že Bůh už ví, že Mack je tady. Asi by měl jednoduše vejít a představit se, ale to mu přišlo stejně absurdní. A jak by ho měl oslovit? Měl by mu říkat Otče, nebo Všemohoucí, nebo snad pane Bůh? A nebylo by nejlepší, aby padl na kolena a klaněl se mu? Ne že by měl na něco takového náladu.